



LECTOR J. G. SCHUIRINGA 25 JAAR TANDARTS

Het zal 27 Juni a.s. 25 jaar geleden zijn, dat mejuffrouw J. S. Schuiringa, lector in de prothetische tandheelkunde aan de Rijks-Universiteit te Utrecht tot tandarts werd bevorderd.

Wij zijn overtuigd, dat de jubilaresse het niet als een tekortkoming der Redactie zou hebben gevoeld, indien dit feit aan de openbaarheid ware onthouden; waarschijnlijk zou zij — hadden wij er haar in gekend — aan elk stilzwijgen ten deze verre de voorkeur hebben gegeven. Maar het zou een miskenning zijn van haar positie ten aanzien van het tandheelkundig onderwijs, wanneer hieraan niet een enkel woord werd gewijd.

Immers de kwart eeuw sinds de verwerving van het tandartsdiploma heeft zij zoo goed als geheel aan de opleiding gewijd en een groot aantal jonge en oudere collega's zijn haar leerlingen geweest. Aldra werd zij aangesteld als assistente, waarbij zij onder wijlen lector I. J. E. de Vries met het dagelijksch toezicht op de prothetische afdeling werd belast. De ruime onderwijs-ervaring in die jaren opgedaan, deed haar na de ontslag-aanvraag van de Vries in aanmerking komen als diens opvolgster. In Augustus 1920 werd zij benoemd tot lector in de faculteit der geneeskunde, belast met het onderwijs in de prothetische tandheelkunde. In die hoedanigheid heeft zij dus thans het onderwijs bijna 18 jaren gediend.

Op 3 Februari van het volgende jaar aanvaardde zij officieel haar functie met het geven van een „openbare les”, waarvoor zij als onderwerp had gekozen: „Enkele belangrijke factoren uit de ontwikkelingsgeschiedenis der prothetische tandheelkunde”. Voor wie prothetiek en kunstgebit toentertijd synoniem was, zal de rede iets anders gegeven hebben dan verwacht werd; haar uit het historisch overzicht ontwikkelde critische beschouwing richtte zich op den functioneel en cosmetisch hoogsten vorm van tandvervangning: het brugwerk, welks gebreken zij in een scherp licht plaatste. Deze inaugureele rede was een aanwijzing in welke banen

haar onderwijs zou geleid worden: het zooveel doenlijk onder-  
vangen van de schadelijke functioneele en hygiënische invloeden  
op de steunelementen en hun omgeving. Zij die in hun praktijk  
zoo nu en dan specimina van het in de prothetische afdeling van  
het Tandheelkundig Instituut vervaardigde brugwerk te zien heb-  
ben gekregen, zullen zeker tot de erkenning gekomen zijn, dat bij  
dit onderdeel van haar onderwijs steeds naar een zorgvuldige uit-  
voering en einwandfreie voorziening van het geval was gestreefd.

Een andere rubriek van de prothetische tandheelkunde die in  
den loop der jaren mejuffrouw Schuiringa's bijzondere be-  
langstelling verworven heeft, is die der mechanische voorziening  
van gevallen van gespleten verhemelte. Voor een uitgebreide reeks  
van ontwikkelingsdefecten, die elk voor zich een individueele  
oplossing van de technische en constructieve moeilijkheden vere-  
eischten, heeft zij telkens een succesvolle behandeling weten te  
bereiken, welke zich door vindingrijkheid, op grond van verworven  
ervaring, kenmerkten. Meerdere publicaties en demonstraties van  
patiënten en apparaten op dit terrein, hebben laten zien tot welke  
hoogte zij deze, haar specialiteit heeft weten op te voeren. Een  
fraaie en waardevolle verzameling studiemateriaal is als resultaat  
daarvan het bezit geworden van de prothetische afdeling.

Het lijdt geen twijfel dat mejuffrouw Schuiringa met  
grootte verwachtingen het lectoraat heeft aanvaard. Hoe anders is  
de bittere teleurstelling te verklaren, waarvan zij in dit tijdschrift  
getuigde bij de herdenking van het 50-jarig bestaan van het tand-  
heelkundig onderwijs in 1927. De schrielheid van de regeering,  
waardoor den lectoren de noodige geldmiddelen werden onthou-  
den, deed haar de taak van de tandheelkundige docenten in de  
somberste kleuren afschilderen. Leven is aanpassen en uit dit  
biologisch kenmerk is het te verklaren, dat zij den moed heeft  
behouden om haar taak binnen de grenzen van de steeds karige  
geldelijke voorziening, te blijven vervullen. De crisis was toen nog  
niet eens begonnen en het aantal studenten zou, alle verdere be-  
zuiniging ten spijt, blijven groeien. Het exposé van haar verrich-  
tingen ten bate van het aan haar zorgen toevertrouwde deel van  
de opleiding, toont genoegzaam aan, dat mejuffrouw Schuir-  
i n g a 's kracht met de toenemende zwaarte van het kruis, waar-  
over zij reeds meer dan tien jaar geleden klaagde, naar evenredig-  
heid is gegroeid. Hieruit mag met recht de verwachting worden  
afgeleid, dat Lector Schuiringa ook in de komende jaren  
haar didactische werkzaamheid met toewijding zal blijven voort-  
zetten.

## JUBILEUM A. EDEL.

---

Onder groote belangstelling is op 28 Mei j.l. het jubileum van E d e l herdacht. Zeer velen waren aanwezig in het Amstel-Hotel, toen B r u g m a n den Jubilaris namens de tandartsen toesprak en hem als herinnering een filmapparaat met projector en verdere utensiliën overhandigde, tezamen met een album, bevattende de handteekeningen van eenige honderden deelnemers aan dit huldeblijk.

P a e s i bood namens het Hoofdbestuur een vulpenhouder aan, ook de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen schonk zijn secretaris van zoovele jaren een souvenir, terwijl niet op te noemen valt de talrijke bloemstukken, die dit feest opluisterden.

Een zeer geanimeerde maaltijd volgde, waarbij tal van sprekers gelegenheid vonden van hunne waardeering te doen blijken, een hulde, die ten slotte zóóveel tijd kostte, dat zij niet dan na een jubileumontbijt ten einde kon worden gebracht!

---







## BIJEENKOMSTEN VAN VROUWELIJKE LEDEN DER A.T.V.

---

Het is waarschijnlijk wel een nouveauté, dat er voor een kringetje van uitsluitend vrouwelijke tandartsen een plaatsje gevraagd wordt in ons Tijdschrift. De aanleiding is het feit, dat voor 5 jaren, in Juni 1938, de damesleden der A.T.V. voor het eerst bijeenkwamen, om te trachten, door ongedwongen samenkomsten elkaar te helpen bij de uitoefening der tandheelkunde.

En waarom uitsluitend de vrouwelijke leden? Waren dan de heeren collegae zulke ontoegankelijke individuen, dat met hen gezamenlijk de moeilijkheden van het tandheelkundige leven niet besproken konden worden? — Natuurlijk niet. — Maar gezien de groote — officieele — zwijgzaamheid der dames op alle vergaderingen der Maatschappij, der Vereeniging, was er toch wel wat voor te zeggen eens te trachten, meer vrouwelijke tongen in intiemen kring in beweging te krijgen.

En ziedaar. Het is gelukt! Niet meer tongen, maar alle tongen bewegen zich — zij het dan ook nog niet in de gemengde vergaderingen — met een maximum snelheid gedurende de paar uren der vrouwelijke samenkomsten, zoodat het wel eens moeilijk is, bij de debatten, de lijn van het ter sprake gebrachte onderwerp vast te houden en te raden, wie er eigenlijk aan het woord is. Maar zeker is het, dat de kleine kring nu al 5 jaren lang met animo zich vormt en dat daarbinnen onder volkomen harmonie en met groote toewijding over allerlei onderwerpen gesproken wordt tot vermeerdering van tandheelkundige kennis en kunde.

Alles onofficieel! Bij een der dames komen tusschen half negen en negen uur de deelnemers binnen. Er is thee, er zijn koekjes — soms eigengebakken met recept! — Er is een inleidster over een zelfgekozen of door anderen verlangd onderwerp. Er is één of er zijn er twee met papier en potlood gewapend om gegevens te verzamelen voor een verslagje, dat iedere deelnemer ontvangt. Na de inleiding volgt bij een tweede kopje thee een uitvoerige gedachtenwisseling en dan komt de bespreking van moeilijke en bijzondere gevallen uit de practijk, foto's, elementen doen de ronde.

Financieele moeilijkheden hebben zich niet voorgedaan. Integendeel! Er wordt telkenmale een spaarpot op tafel gezet, waarin vrijwillige bijdragen gedeponêerd worden, om de onkosten van telefoontjes, briefkaarten en de verslagen te bestrijden. En dank zij een zuinig beheer kan nu een bedrag van f 7,50 aan het Steunorgaan worden afgedragen.

In deze 5 jaren heeft geen der geregelde deelnemers zich onttrokken

aan het verzoek een bijdrage te leveren in den vorm van een voordracht of demonstratie. 15 dames gaven 24 maal een inleiding over de meest uiteenlopende onderwerpen. Laten we een paar noemen: amalgaam, vroegtijdige orthodontie, medicamenten, cementen, indirecte afdruk, sterilisatie en desinfectie, schooltandheelkunde, paradentose, secundair dentine, gevoelig dentine, alopecia, honorarium. Maar overigens blijft er ook werkelijk geen onderdeel van ons beroep onberoerd. Ziekenfondswezen, sociale toestanden, assistenten, collegialiteit, ethiek, boekhouding, enz., enz., passeerden de revue min of meer diepgaand. En menigeen werden de oogen geopend voor tot dusver haar geheel onbekende vraagstukken.

Slechts één fiasco: de gezamenlijke abonnementen op een paar buitenlandsche tijdschriften. Deze strandden, laten we zeggen door gebrek aan tijd, altijd ergens onderweg en konden slechts met moeite achterhaald worden.

Wij hopen voort te gaan onze bescheiden plaats in de tandheelkundige vergaderwereld te handhaven, zonder officieel vertoon naar buiten, maar met den vasten wil door samenwerking voor de vrouwelijke collegae steeds een houvast te zijn tot nut van patiënten, tandheelkunde en haar beoefenaarsters in den ruimsten zin.

T(andheelkundige) K(rans) Amsterdam.

---